

za zimní doby vozu se stupátky kluzkými, ledem pokrytými a pískem neposypanými. Neboť odpovídá normální železniční dopravě, by stupátka vozů byla v takovém stavu, že cestující mohou bezpečně do vozů nastupovati a z vozů sestupovati. Že řečená příhoda v dopravě byla o sobě způsobila přivoditi tělesné poškození člověka, o tom nelze důvodně pochybovati. Jelikož pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že žalobce se smekl a spadl se stupátka proto, že bylo kluzké a ledem pokryté, a že tím utrpěl poranění na těle, jest tu předpoklad § 1 cit. zák., příčinná souvislost mezi příhodou v dopravě a úrazem a ručí tedy žalovaná strana ve smyslu §§ 1325—1327 obč. zák. Neboť železniční podnik ručí v zásadě i tenkrát, nebyla-li příhoda v dopravě jedinou a to bezprostřední, tedy poslední příčinou úrazu. Že tomu tak, jest zřejmo ze zákona, jenž v původním doslovu v § 1 nikoli snad nahodile, nýbrž úmyslně používá slova »herbeiführen«, kdežto v § 2 mluví o »verursachen«. Ono slovo jest pojmem širším, zahrnujíc v sobě všechny okolnosti, ať časově nejbližší nebo vzdálenější, jež ve svém souhrnu konečně vedly ke škodnému výsledku. Leč přes to není bezvýznamnou námitka žalované strany, že žalobce jednal způsobem takovým, že se v něm zračí zřejmé jeho zavinění. Je-li totiž ona řada spoluúčinkujících okolností založena v obyčejném běhu věci, jest ovšem pro otázku ručení podniku bez významu a nepřicházejí jednotlivé okolnosti již v úvahu. Ale jinak se má věc, zračí-li se v jedné z těchto příčin zřejmé zavinění poškozeného. V takovémto případě je tu více pramenů škody a nebyla tudíž škoda způsobena jen příhodou v dopravě. V souzeném případě bylo zjištěno, že žalobce ze své vůle a nebyv k tomu nikterak nucen sestoupil s plošiny na kluzká a ledem pokrytá stupátka, a to ještě z a j í z d y v l a k u a když vlak přejížděl výhybky. Z toho plyne, že úraz byl způsoben v souzeném případě i t í m, že žalobce jednal proti výslovnému, ve vozech vyvěšenému zákazu a způsobem, přičicím se prostému zdravému rozumu lidskému (§ 1297 obč. zák.). Nelze proto ukládati podniku, by hradil v e š k e r o u škodu, ana nebyla ve svém celku způsobena příhodou v dopravě, což předpokládá § 1 zákona. Žalobci jest přisvědčiti jen potud, že odvolací soud neposoudil po právní stránce věc správně (čís. 4 § 503 c. ř. s.), uznáv, že žalobcovo zavinění jest větší a že v důsledku toho žalobní nárok jest po právu jen jednou třetinou. Dovolací soud, uváživ všechny zjištěné okolnosti, seznává, že zjištěné zavinění žalobcovo rovná se míře zavinění, jež podle § 1 zákona o ručení železnic nutno předpokládati na straně železničního podniku. Bylo proto v tomto směru důvodnému dovolání žalobcovu vyhověti.

Čís. 8754.

Ani úmrtí ani vystoupení společníka z veřejné obchodní společnosti v likvidaci nelze zapsati do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 1. března 1929, R II 48/29.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d zamítl návrh společníků na výmaz veřejného společníka Jakuba T-a z obchodního rejstříku u firmy Bratří T-ové. **D ů v o d y:** Výmaz v obchodním rejstříku jest technickým provedením, jehož podmínkou jest zápis jisté události v rejstříku, tedy v projednávaném případě zápis »vystoupení« společníka Jakuba T-a ze společnosti. Ježto však společnost Bratří T-ové se již zrušila jednomyslným usnesením všech společníků a toto zrušení bylo zapsáno do obchodního rejstříku se všemi společníky jakožto likvidatory již 4. května 1926, nelze u této společnosti, již zrušené, zapsati, by některý společník ze společnosti vystoupil tak, jak je tomu u nezrušené veřejné obchodní společnosti, trvá-li společnost dále se zbylými společníky buď podle staré dohody (čl. 127 obch. zák.), nebo podle nové úmluvy a kdy jedině by bylo možné vymazati vystoupiivšího společníka. U zrušené veřejné obchodní společnosti, jež likviduje, nelze se řídití předpisy obchodního zákona o vystoupení společníka (čl. 144 obch. zák.). Náleželo proto soudu, by se zřením k čl. 12 obch. zák. odepřel výmaz společníka Jakuba T-a. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Stačí poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení. Skutečnost, že Jakub T. přestal býti likvidátorem společnosti, byla v rejstříku vyznačena. Úmrtí jeho nemá věcně právních účinků na osud společnosti, jejíž zrušení již dříve jinou právní skutečností, souhlasným usnesením všech společníků, bylo přivoděno (čl. 123 čís. 4 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka neuplatňuje sice výslovně žádný z důvodů § 16 nesp. říz., avšak z vývodů dovolacího rekursu lze seznati, že napadá rozhodnutí rekursního soudu pro zřejmý rozpor se zákonem a se spisy; leč neprávem. Nejde o to, že stěžovatelka nebo její bývalý společník Jakub T. má právní zájem na tom, by jeho vystoupení z likvidující společnosti bylo vyznačeno v obchodním rejstříku, nýbrž jen o to, že podle čl. 12 obch. zák. lze činiti do obchodního rejstříku pouze zápisy v tomto zákoně nařízené. Není účelem obchodního rejstříku by podával zevrubný obraz veškerých právních poměrů obchodníků, nýbrž má vyhlásiti jen jednotlivé právní poměry zákonem výslovně vytčené. Zápis stěžovatelkou žádaný není však nařízen obchodním zákoníkem, jak soudy nižších stolic správně dovodily, a proto právem žádost zamítly. Při tom nesejde na tom, že rekursní soud má omylem za to, že společník Jakub T. zemřel, neboť ani úmrtí ani vystoupení společníka ze společnosti v likvidaci nemůže býti ve smyslu čl. 12 obch. zák. zapsáno do obchodního rejstříku.

Čís. 8755.

Věci, jež jsou podle § 251 ex. ř. vyloučeny z exekuce, nelze zasáhnouti ani opatřeními zajišťovacími (exekucí zajišťovací nebo prozatím-